MĂRTURISIREA
A.E. VAN VOGT

(din volumul Cartea lui Van Vogt
The Book of van Vogt, 1972)

Marriott se trezi, reamintindu-şi de acel lucru de necrezut pe care îl zărise cu o seară înainte în camera de zi goală. Memoria, ageră şi precisă ca o imagine vizuală, l-a smuls brusc din pat. Îşi îmbrăcase la iuţeală halatul şi se îndrepta spre camera de zi când încetini pasul şi se opri gândindu-se. *E o prostie la mijloc. A fost doar un vis. A* dat din cap în semn de dezaprobare, zâmbind cu reproş. Înainte, dormitorul fusese o cămară a vechii case Marriott. O alesese fără a ţine cont de frumuseţea ei, doar pentru că se afla alături de bucătărie şi se putea încălzi de la aragaz. Se îndreptă acum sprinten spre bucătărie, aprinse focul, încălzi apă, se spălă, se rase şi se îmbrăcă. Îşi aminti zâmbind cum odată, cu mai mult de un an în urmă, sărise din pat ca un nebun şi înşfăcase receptorul — ca să-şi dea seama că de fapt nu sunase nimeni.

Îşi puse pardesiul şi zăbovi un moment pentru a se cerceta atent în oglinda din hol. Era o oglindă ştearsă iar imaginea pe care o văzu era neclară. Cu toate acestea, izbutea să reflecte imaginea unui bărbat tânăr, cam până în patruzeci de ani, zvelt, cu o pălărie gri şi pardesiu. Satisfăcut, îşi îndreptă privirea într-o parte în aşa fel încât, pentru moment, holul mare intră în raza lui vizuală. Ca întotdeauna, pustietatea din jur îl şocă întrucâtva. Totuşi, ceea ce îl nelinişte a cel mai mult era că îşi dădea seama că privirea i se îndrepta automat spre uşa de la camera de zi. Marriott strâmbă din buze cu dispreţ.

— Prostul naibii — spuse cu necaz către imaginea din oglindă. Ce încerci să faci? Vrei să dovedeşti că eşti idiot?

Se simţea cât se poate de mulţumit văzând că uşa camerei de zi era închisă. Îşi îndreptă privirea, înadins, în altă parte şi deschise uşa de la intrare. Un vânt rece de aprilie îl izbi în faţă. Încuie uşa după el şi se îndreptă spre poartă. Aceasta scârţâi când o deschise, dar balamalele ruginite nu-l mai deranjau de

mult. Închise poarta, apoi, conform obiceiului, zăbovi o clipă să arunce o privire spre capătul străzii.

Strada era lungă, iar casele mai îndepărtate se răzleţeau astfel încât era aproape imposibil să-ţi dai seama unde începea câmpul deschis. Paul Marriott oftă. Tatăl lui îi spusese, nu numai o dată, că la începutul veacului casa Marriott se întindea pe un sfert de milă dincolo de periferia localităţii Hampden, o casă frumoasă, cu aspect plăcut, dispunând de douăzeci de acri de teren împădurit, punctul de atracţie al satului. Treptat, satul trecuse în zona nouă a oraşului, până când ajunsese înăuntrul sectorului comercial al acestuia.

Trei minute i-au trebuit lui Marriott ca să ajungă la braseria Mătuşii Mary. Se instală comod la masă şi, când veni chelneriţa, o întrebă:

— A venit Judith?

Fata clătină din cap încruntându-şi puţin sprâncenele, ezită şi apoi spuse:

— Scumpule, ştii prea bine că domnişoara Judith nu mai mănâncă la noi.

Marriott zâmbi, dar era supărat pe el însuşi. Întrebase de Judith pentru că, ei bine, nu putea să se hotărască pentru ce motiv. Chelneriţa schimbă subiectul:

— Cum te simţi după spectacolul de aseară?

— Bine.

Fata se miră.

— Cu siguranţă că te-a făcut să-ţi dai aere pe aici. Chicoti. Pentru moment, am crezut că are de gând să te facă să-ţi dai jos pantalonii.

Marriott zâmbi, ceva mai evaziv de data asta, şi îi dădu comanda. Rămase posac după ce ea plecă, rememorând spectacolul ultimului supravieţuitor al familiei Marriott dându-se-n stambă în faţa unui public despre care descoperise că apreciază mai mult decât el scăpătarea familiei Marriott. Se opusese să urce, dar un grup de tineri zgomotoşi insistaseră. Tocmai i se aduse micul dejun când un bărbat intră în braserie şi îl salută din cap, iar Marriott îl salută şi el la rândul lui prietenos, spunând:

— Bună, Greg.

Tânărul solid mormăi în timp ce se aşeză în separeul de vizavi de Marriott. Îşi trâmbiţă comanda către chelnerită şi apoi se întoarse către Marriott.

— Sistemul nervos uman este negreşit un lucru ciudat, nu-i aşa?

Marriott dădu din cap afirmativ.

— Ai văzut cu adevărat căţeluşul ăla pe care pretindeai că-l mângâi? stărui Greg.

Marriott ridică din umeri.

— Nu-mi aduc aminte.

— Chiar deloc? întrebă Greg uimit.

— Mi-aduc aminte vag că Blandar m-a rugat să mă uit la ochiul lui drept şi apoi el mi-a atins mâinile — cred.

— Exact. Şi ţi-a explicat că doar unul din cinci se poate scufunda atât pentru prima oară.

— Bănuiesc că sunt unul dintre ei — spuse Marriott.

Acum era dornic să plece. Bău dintr-o înghiţitură cafeaua şi mormăi ceva despre întârzierea la serviciu. Ajunse la magazinul de galanterie bărbătească Clayton la nouă fără cinci, descuie uşa şi începu să măture. La nouă şi zece sosi tânărul Pete Clayton, şi atunci intrară câţiva fermieri. La nouă şi jumătate bătrânul Pete Clayton dădu buzna în biroul din spate şi rămase acolo toată dimineaţa examinând registrele. Absenţa bătrânului a fost o adevărată uşurare pentru Marriott; era îngrijorat în privinţa lui Judith şi nu dorea ca simpla prezenţă a lui Pete să-l deranjeze. Asta nu că i-ar plăcea —îşi spunea — să-şi facă griji. Totuşi, simţea nevoia să poată reflecta la anumite lucruri.

Oare ce vroia să spună chelneriţa de la braseria Mătuşii Mary — se întreba el — *când susţinea că ştiu că Judith nu mai mănâncă acolo?* Până atunci nu-i trecuse prin minte că nu ştie motivul. Se simţea la un pas de descoperire. Chiar înainte de ora unsprezece, neţinând seama de privirea tăioasă a tânărului Clayton, şi-a luat o pauză de un minut ca să o sune pe Judith la librărie. A răspuns tatăl ei şi Marriott a fost uimit când i s-a răspuns cu o tăcere neobişnuită, după care a auzit în receptor — A, tu eşti, Paul?

— Da, domnule Garson. Ciudat că am fost îngrijorat din pricina ei toată dimineaţa — este cumva plecată?

Tăcere. În final — Uite ce e, Paul, ce-ar fi să treci pe la mine pe la librărie? Aş vrea să-ţi vorbesc.

Vocea bătrânului părea deosebit de gravă. Paul dădu din umeri şi spuse:

— Desigur, domnule. Am să trec în pauza de prânz.

Restul dimineţii a simţit un gol bizar în cap. Şi-a mâncat prânzul fără nici o poftă, simţindu-se neaşteptat de istovit. *Probabil că în dimineaţa asta am muncit mai mult decât mi-am dat seama* — a conchis el.

Toată după-amiaza a fost o adevărată forfotă de fermieri prin magazin. Marriott a cinat cu ceva mai multă poftă şi s-a dus la un spectacol ca să se mai relaxeze. De abia în jurul orei zece seara, tocmai când urca treptele casei, şi-a amintit că nu se dusese să-l vadă pe domnul Garson.

„Trebuie neapărat să-l vizitez mâine" — şi-a spus în sinea lui.

Înăuntru, a aprins lumina din hol şi întâmplător a aruncat o privire spre uşa de la camera de zi. Pe loc, gândul i-a zburat la ceea ce văzuse cu o seară înainte. Marriott s-a scuturat supărat. Era într-adevăr timpul să arunce o privire în camera aceea.

Camera de zi era la fel ca şi în seara trecută. De mai bine de patru ani fusese la fel de goală ca şi restul casei. Acum, era complet mobilată. Un om în vârstă şi o femeie în vârstă stăteau nemişcaţi pe scaune, în capetele opuse ale camerei. Femeia ţinea o carte, iar bărbatul şedea pur şi simplu. Timp de un minut, Marriott a stat acolo uitându-se fix la ei. Iar ei nici măcar n-au mişcat un deget şi nici nu s-au uitat la el. În cele din urmă, neştiind ce să mai facă, Marriott a închis uşa şi s-a retras în bucătărie.

A aprins focul, s-a dezbrăcat şi s-a întins în pat, spunându-şi că s-ar cuveni să cheme poliţia, dar avea senzaţia stranie că îi mai văzuse pe oamenii aceia din cameră. Dacă s-ar fi uitat mai bine, ar fi recunoscut în femeie pe Judith pe la patruzeci şi cinci de ani, iar în ce priveşte bărbatul...

Mult după miezul nopţii, Marriott s-a deşteptat deodată dându-şi seama că adormise tocmai când se gândea că bărbatul semăna izbitor de mult cu el, aşa cum ar putea să arate peste vreo douăzeci de ani.

S-a dat jos din pat, a aprins luminile şi s-a dus în camera de zi. Aproape că se aştepta s-o găsească goală, când colo, erau de faţă, neschimbaţi, bărbatul şi femeia ocupau aceleaşi locuri ca mai înainte. Doar sentimentele lui nu mai erau aceleaşi. Pur şi

simplu, fără teamă, ştia că trebuie să intre şi să privească la cei doi.

Fără ezitare, trecu pragul.

Marriott se mişcă în scaun şi privi spre Judith. Îşi amintea în mod bizar că intrase în cameră în acel moment, dar ştia că stătuse lângă fereastră aproape o oră. Alungă gândul îndoielii ce-l încercă din nou.

— Ei bine, să fiu al naibii — explodă el cu voce tare.

Judith îşi ridică privirea din carte:

— Ce s-a întâmplat, dragă?

Marriott ezită. Amintirea din mintea lui începea să-l deranjeze, iar gândul la acea amintire semăna cu o tracasare personală.

— Ah, nimic — mormăi el. Cred că o să mă plimb înainte de culcare până la magazin — adăugă apoi. Vezi dacă totul e în regulă.

Judith părea că acceptă explicaţia şi scopul ei ca pe ceva normal, din moment ce se întoarse la cartea ei. Marriott ieşi în hol, îşi puse pălăria şi apoi zăbovi în faţa oglinzii. Imaginea din oglindă era a unui bărbat spilcuit, cam de cincizeci de ani. Găsi imaginea aceea mai interesantă ca de obicei, pentru că se studia cu o râvnă care, pe neaşteptate, îl sperie până în adâncul sufletului.

Ce dracu, se gândi el, *un om bătrân ca mine să mai caute frumuseţea.*

Afară, constată cu uimire că transpira. Era o noapte caldă, aşa că-şi şterse sudoarea de pe faţă cu batista şi dădu din cap întrebător. *Oare o să mi se facă rău?* Dar se îndreptă spre poartă fără nici o senzaţie de greaţă şi mult mai interesat faţă de cele din jur decât fusese în mulţi ani. Vechea casă Marriott se afla acum într-adevăr în interiorul oraşului. Pe ambele laturi ale străzii, în ambele direcţii, vitrinele scânteiau cu o varietate de lumini profund strălucitoare. Strada strălucea de culori, iar cele două şiruri ale lampadarelor curbate înaintau departe, spre vest, ţesute într-un abur de lumină.

Marriott era încântat de efectul produs. Era plăcut să trăieşti în centrul oraşului, deşi fusese un timp, îşi aminti, când îi era ruşine de asta. Ideea lui Judith de a cultiva un gard viu, izolase casa de exterior, transformând-o într-un refugiu extraordinar, chiar în inima sectorului comercial. Stând acolo la

poartă, Marriott încerca o senzaţie plăcută de recunoştinţă faţă de Judith. Ea decorase vechea casă Marriott, reconstruise o parte din ea şi amenajase grădina. Era ciudat să te gândeşti că, într-o vreme, el n-o considerase destul de bună drept nevastă pentru un Marriott. Zâmbi şi dădu din cap uşor. Câteodată oamenii au idei bizare despre propria lor valoare.

Închise poarta încet şi se îndreptă spre centrul oraşului. I se aşternuse o linişte în suflet, un sentiment de bunăstare, de justeţe a lucrurilor, aşa cum erau ele atunci. Căsătoria lui cu Judith îndepărtase îndoiala pe care o avea faţă de ea de mult timp, iar succesul deplin al căsătoriei îi dădu în seara aceea un sentiment extraordinar de plenitudine fizică şi psihică.

Încă sub impresia acestui gând, zăbovi la centrala atomică şi privi atent prin ferestrele înalte de plexiglas. Centrala se afla într-o adâncitură sub nivelul străzii, şi acum o privea de sus. Era un monstru cubic din oţel şi plumb şi, cu excepţia dimensiunii lui, total lipsit de farmec. De departe, cele mai interesante elemente auxiliare ale centralei electrice erau turbinele, care iradiau, din cubul central al maşinii, în patru linii de demarcaţie separate, fiecare urmată de o serie mică de dinamuri. În acea lume a monştrilor gigantici, oamenii păreau nişte păpuşi.

Marriott îşi continuă plimbarea. Când ajunse la magazinul de galanterie bărbătească Clayton, acum o clădire de două etaje din sticlă profilată şi cu iluminare fină, se opri brusc.

E ciudat — gândi el. *O clipă am avut impresia că am lucrat acolo mai de mult.*

Noaptea şi plimbarea erau asemănătoare. Amintirea lucrurilor pe jumătate uitate şi închipuirile care pentru scurt timp păreau nişte amintiri, se suprapuneau, până ce el le respingea cu uimire, ca neavând absolut nici o legătură cu viaţa lui. Se căsătorise cu Judith în 1969, după întoarcerea lui din Vietnam, şi duseseră o viaţă conjugală ideală. În 1974 tatăl ei murise şi imediat ideile lui Judith despre librărie fuseseră puse în practică. Era acum un magazin mare, cu şase angajaţi, şi un venit de 90 000 de dolari pe an. Înainte, magazinul avusese norocul să obţină un venit de 20 000 de dolari. Judith fusese un om de afaceri admirabil, o soţie şi o femeie minunate.

Se afla acum în curte. Zăbovi să închidă poarta după el cu degetele tremurânde şi urcă în grabă scările până la uşă. Încă tremurând, introduse cheia în broască. Îl mistuia graba,

convingerea că trebuia să intre cât mai grabnic cu putinţă. Pe măsură ce uşa se închidea uşor în urma lui, văzu că ceasul din hol arăta că trecuse de miezul nopţii. Hoinărise mai mult decât avusese de gând.

Luminile din camera de zi erau încă aprinse dar Judith se dusese la culcare. Marriott aruncă o privire prin cameră, zăpăcit de familiaritatea ei. Ce se aştepta să găsească, în clipa când îl cuprinsese înfrigurarea aceea? Acum, când ajunsese la destinaţie, faptul era şi mai puţin limpede. Fără tragere de inimă, stinse luminile şi se duse sus. Când trecu pe lângă camera lui Judith, care se afla în capul scării principale, ea îi strigă:

— Poţi să intri şi şă-mi dai un sărut de noapte bună, dragă. Sunt încă trează.

Marriott ezită. „Ce se întâmplă cu mine?" se întrebă ca într-un fel de coşmar. „Ce-ar trebui să fac?"

Gândul acela l-a frapat. Era o idee nouă, ca şi cum ar fi urmărit un scop în seara aceea. Că era ceva... ceva în subconştient, de care îşi dădea seama. Dar nu putea descâlci despre ce anume era vorba.

Deschise uşa cu prudenţa omului care intră în dormitorul unei femei pentru prima oară. Judith avea obiceiul să doarmă fără cămaşă de noapte şi nu voi să o ia prin surprindere.

O privire spre pat îi calmă neliniştea înainte ca aceasta să-i inunde conştientul. Judith purta un neglige albastru. Marriott răsuflă uşurat, dar primele ei cuvinte îl alarmară.

— Întinde-te lângă mine o clipă — spuse ea.

Marriott îşi scoase pantofii ca un automat şi se întinse pe partea cealaltă a patului. Prin minte i se perindau frânturi de gânduri din care se închegă întrebarea: *De ce mă aflu aici — în această lume viitoare?* Întrebarea era atât de tăioasă încât se înfipse în coridorul ascuns al memoriei. Ceva îl făcea nefericit. O cerceta pe Judith cu coada ochiului.

Faţa îşi trăda vârsta, dar corpul şi silueta rămăseseră tinere. Pielea ei era netedă şi bronzată, atât cât putea să se vadă; era corpul unei fete tinere care se contura sub aşternutul ce-o acoperea. Distrat, Marriott caută cicatricea de deasupra inimii dar cămaşa, deşi îţi îngăduia să ghiceşti formele de sub ea, nu era dintr-un material netransparent şi ascundea acea parte a inimii.

Marriott era dezamăgit. Dorise să vadă cicatricea, dorise din răsputeri să o vadă. Cu degetele tremurând, se întinse, făcu să alunece breteaua de pe umărul stâng şi trase cămaşa de noapte de pe porţiunea cu cicatricea.

Nu era nici o cicatrice.

Mintea îi fremăta de îndoieli. Intenţionat se aplecă peste ea, şi probabil că Judith aştepta un sărut, pentru că se ridică aşteptând. Dar el se trase înapoi, sări din pat şi se îndreptă spre uşă.

— Sunt îngrozitor de obosit — spuse. Cred că am să mă duc la culcare.

În timp ce se îndrepta spre uşă să iasă din dormitorul ei, se împiedică de covor. Căzu cu un bubuit.

Paul Marriott, în vârstă de treizeci şi unu de ani, tresări şi deschise ochii. Zăcea cu faţa aplecată pe pragul dormitorului din capul scărilor. Era un frig aspru ce-l pătrunse prin halat şi pijama. Îşi simţea corpul înţepenit.

Şi cum stătea aşa acolo, văzu că era în plină zi. *Oare am stat aici toată noaptea?*

Pe când se ridică în picioare şi privi la dormitorul mohorât şi nemobilat, îşi aminti de vis. Coborî încet scările, înciudat de unele amănunte. *De ce oi fi vrut să văd dacă are o cicatrice deasupra inimii?* Acum se afla jos şi remarcă intrigat că uşa de la camera de zi era deschisă.

Savură cu uşurare pustietatea desăvârşită a camerei, până ce aerul rece ca gheaţa îl conduse spre bucătărie, unde aprinse în grabă focul de la aragaz şi se încălzi în sfârşit. O privire aruncată pe fereastră îi aduse o nouă surpriză. Ninsese în timpul nopţii.

La braseria Mătuşii Mary, medită asupra problemei lui. În visul cu cei doi bătrâni, fusese conştient de existenţa unui scop. Probabil că scopul se împlinise căci cuplul şi mobilele din vremea lor dispăruseră.

După ce mâncă, se plimbă pe străzile cu zloată încercând să-şi aducă aminte ce învăţase la cursul de psihologie individuală de la universitate, ceva ce i-ar putea fi de folos acum. Era o amintire confuză. Câteva cuvinte îi jucau prin minte: nevroză, schizofrenie, demenţă precoce — greu de imaginat că i s-ar potrivi ceva de acest fel. Fusese prost, dar în nici un caz nebun zâmbi el dezaprobator. Fusese prost atunci când descoperise că

se construiau fabrici pe terenul de lângă casa lui. El îl concesionase pe o sumă mică, pentru amenajarea unui spaţiu verde. Această sumă se dovedise a fi sub nivelul pieţii. O prostie? Nu chiar. Mai degrabă o lipsă de experienţă.

Marriott ajunse în locul unde văzuse centrala din vis. Totul îi era atât de viu în minte încât se opri şi se zgâi la o duzină sau cam aşa ceva de case amărâte ajunse în paragină, care acum ocupau zona — fiecare casă cu jumătatea sa de acru de teren. Era uşor să-ţi imaginezi aceste semi-gherete dărîmate şi în locul lor ridicându-se complexul atomic transparent de o strălucire orbitoare. Rememora scena aşa cum o observase: turbinele şi dinamurile, ieşind ca spiţele unei roţi bătute în nestemate din cubul gigantic de plumb şi oţel care era partea vizibilă a reactorului. Structura care se vedea părea deci un pic cam neobişnuită; nutrea impresia confuză că toată materia atomică era ţinută departe de aşezările mari şi mici. În vis, problemele de aşezare fuseseră fie rezolvate, fie neglijate.

O privire aruncată la ceas îl smulse din reverie. Nouă fără trei minute. Ar face bine să se grăbească dacă intenţiona să măture magazinul înainte de sosirea tânărului Pete.

Făcuse câţiva paşi buni pe stradă când se gândi: *Dacă avea de gând să...* ce? Ca un om bolnav, încetini pasul târându-şi picioarele, năucit. Amintirea aceea îngrozitoare i se derula în minte: Paul Marriott care mătura magazinul Clayton de patru ani. *Dar de ce? De ce? Ce se întâmplase?*

Marriott se poticni şi se sprijini de stâlpul felinarului. Memoria, atât cât era, era necruţătoare. La sfârşitul lui 1969, Paul Marriott, ultimul vlăstar al importantei şi prosperei familii Marriott de altădată, îşi pierduse brusc elanul şi încrederea în viaţă; începuse degringolada spirituală şi căzuse în abisul în care încă se mai afla, ca într-o ceaţă. În nebunia dăruirii de sine se lăsase escrocat de terenul valoros al familiei, îşi întinase numele şi persoana devenind măturător şi vânzător în magazinul de galanterie bărbătească al lui Clayton.

Dar ce se întâmplase cu Judith? Marriott dădu din cap cu o senzaţie paralizantă de iminentă revelaţie. Îşi aminti că el şi Judith se logodiseră. Apoi...

Creierul înregistra inegal, ca şi când gândul aflat la hotarul dintre conştient şi inconştient ar fi făcut un efort prea mare

pentru asta. Îşi aminti de întrebarea pe care i-o pusese în ajun tatăl lui Judith... „Ce te-a apucat să te gândeşti la el, Paul?"

Hipnotizatorul! Marriott recunoscuse fără urmă de îndoială. Omul acela îl supusese unei şedinţe şi îi stimulase subconştientul... *Trebuie să-l văd...*

Căutarea era ca un vis, mintea îi zbura totdeauna mai repede decât picioarele şi-l smulgea violent din conversaţiile terminate pe jumătate. Avea amintiri în legătură cu agenţi ai biroului de transporturi, şoferi de autobuz, impresari şi slujbaşi de hotel care se uitau ţintă la el cu ochi revoltaţi şi chipuri întunecate. Omul nu avea timp de politeţuri, dar memoria nebuniei lui era compătimitor de confuză, aşa că nu mai conta. La ora două după-amiază, când cerul mohorât era mai luminos decât fusese mai devreme, intră într-un hotel, puse întrebarea şi găsi omul.

În culise, Blandar magnificul nu era chiar aşa cum şi-l amintea Marriott. Arăta mai mic în costumul lui albastru clasic, modest. În alte împrejurări, Marriott ar fi putut să-l ia drept comis-voiajor.

— Nu vrei să-mi oferi ceva de băut? — spuse Blandar.

Ideea asta nici nu-i trecuse prin cap lui Marriott, dar o luă acum drept a lui. Cum intră în bar, se pomeni explicând greutăţile cu care se luptase. Călătorise uşor, o sută de mile de când plecase din Hampden.

Văzu că Blandar nu avea de gând să-şi ceară scuze pentru că fusese evaziv. Aşteptă cu nerăbdare să li se pregătească băuturile. Blandar goli paharul dintr-o înghiţitură.

— Altul — îi spuse barmanului. Sorbi încă unul mai încet, iar Marriott, care începea să ghicească greutăţile lui Blandar, lăsase cu discreţie restul de la bancnota de zece dolari pe tejghea.

— Acum parcă îmi aduc aminte de tine — spuse Blandar când Marriott îi explică problema lui. Te-ai cam codit să vii, dar tinerii nu te-au slăbit deloc. Am surprins o reţinere — ţinea capul sus şi ezita — din dorinţa inconştientă să te umilesc Eram un psiholog practicant până ce am descoperit că aş putea face mai mulţi bani ca hipnotizator ambulant aşa că i-am lăsat baltă cu nevrozele lor — adăugă el.

Marriott încuviinţă, dând din cap.

— În aparenţă, toţi se poartă drăguţ cu mine. Presupun că oamenilor le place întotdeauna să vadă cum e pus la punct

cineva pe care ei îl invidiază. Dar ceea ce nu înţeleg este de ce am consimţit la degradare?

— Vinovăţie.

Marriott simţea cum face feţe-feţe.

— Ce vrei să spui?

Părea că se afla într-un hău, privind fix în lumină, spre celălalt bărbat. Ochii hipnotizatorului erau vigilenţi.

— Această fată, Judith — spuse el — când ai văzut-o ultima dată?

— De ce? — nu-mi aduc aminte.

Se legăna. *Ciudat, mă simt ca şi cum aş fi gata să leşin.*

— Tipul halucinaţiei tale — spuse Blandar — deschide noi orizonturi hipnotismului. Personal, trebuie încă să găsesc cheia mai multor posibilităţi. Majoritatea oamenilor îşi găsesc scăparea în amnezie, sau în trecut, atunci când se confruntă cu o situaţie pe care nu pot s-o înfrunte. Prima ta manifestare a fost amnezia, dar când ai început să ieşi din ea, te-ai confruntat cu altă problemă. În mintea ta, trecutul a fost important. Nu am putut să-ţi rezolv sentimentul de vinovăţie. Aşa că ai căutat răspunsul în viitor — Blandar se încruntă. — Spune-mi încă o dată partea aceea. Sună ireal pentru mine. Dar tot nu pot descoperi punctul nevralgic.

Era ca şi cum ar fi tras de o draperie într-o cameră secretă, ca şi cum devenea îngrozitor de suspicios în sinea lui, iar acest sentiment se infiltra până în străfunduri. Blandar sorbi două înghiţituri în timp ce asculta şi apoi încă una, în timp ce reflecta asupra celor spuse.

— Am un obicei — vorbi în sfârşit — să spun subiectului aflat în transă că, data viitoare când îmi va permite să-l hipnotizez, se va cufunda în somn când voi pocni din degete şi voi spune — Dormi! Nu-mi aduc aminte să-ţi fi făcut şi ţie la fel, dar ar trebui. Pot să te hipnotizez?

— Ce ai de gând să faci? Era o senzaţie de groază în vocea lui Marriott.

— Vreau să aflu ce s-a întâmplat.

— Poţi să faci asta prin hipnoză?

— Fiecare detaliu va ieşi la iveală.

Marriott se lupta cu dorinţa de a fugi.

— Aici? — spuse el cu sfială. Şedeau pe taburetele de la bar.

— Hai să mergem până la separeul din capăt — spuse Blandar. O clipă mai târziu Marriott spuse cu greu, ameţit de somn:

— Da, poţi să mă hipnotizezi.

— Dormi! — spuse Blandar şi pocni din degete.

Ochii lui Marriott se închiseră bine de tot şi aşteptă. În sfârşit, încurcat, deschise ochii.

— Nu pare să fi mers — începu el. S-a oprit uimit. Nici urmă de Blandar. În faţa lui, pe masă, era un bilet. L-a luat şi a citit:

Dragă Marriott,

Respectul tău deosebit pentru Judith, din halucinaţia aceea „din viitor", m-a făcut să cred că ceva nu e în regulă. Se potriveşte cu faptul că ai recunoscut (tot în acel vis) că ai considerat-o cândva nedemnă de a fi o Marriott. Dintr-un anume motiv, erai nerăbdător să te împaci cu ea; datorită acelui considerent chiar prea nerăbdător, socot că gândul tău trebuie să fi fost totdeauna secret. Dar admiraţia ta vădită pentru ea m-a făcut să bănuiesc adevărul. De asemenea, interesant a fost şi modul în care ai îndrăznit să cauţi cicatricea, ceea ce te-a împins cu douăzeci de ani înainte, şi nici atunci nu ai recunoscut existenţa acesteia.

Nu pretind să explic viziunea ta despre o lume atomică. Sună foarte real pentru mine şi îţi propun să-ţi aduci aminte de cât de mai multe detalii posibile.

Şi acum ceva despre final. Îţi va reveni memoria când vei deschide poarta în seara asta. In clipa în care vei vedea ceea ce am vrut eu să vezi, du-te... şi aici mă opresc. Raţiunea mea spune că te duci la şerif (presupun că a fost prieten cu tatăl tău). Din nefericire, nu există alt factor. Celălalt bărbat. Niciodată nu a fost găsit sau văzut. Dar când ai fost sub hipnoză, el mi-a vorbit mie din subconştientul tău. Vocea ta s-a schimbat, a devenit cântec şi acest străin a spus: „Blandar, lasă totul să se întâmple de la sine. În momentul în care îşi va da seama, promit să mă dezvălui lui Paul Marriott... ca să ne eliberăm amândoi".

Ce zici de o sugestie ca asta de la un subiect sub hipnoză? Am făcut câteva eforturi să obţin o explicaţie. Dar nu am obţinut nimic mai mult.

Ei bine, domnule Marriott, am făcut tot ce am putut pentru tine. Ca să mă protejez, ţi-am ordonat să distrugi acest bilet, la zece minute după ce l-ai citit.

Noroc!

B.

Marriott s-a oprit în faţa porţii. Era aproape întuneric şi umbrele frunzişului se întindeau lungi şi negre peste strada umedă. Casa se întrezărea ciudat în amurg. În zilele ei bune fusese frumoasă şi (Marriott îşi spunea în sinea lui) va avea grijă să fie din nou la fel, dar mai întâi ar trebui să treacă prin purgatoriul unei pensiuni. Pentru asta îi trebuiau bani. Ceea ce vroia să cumpere era o proprietate unde, într-un viitor nu prea îndepăr-tat, avea să fie construită o centrală atomică. Şi trebuia să încerce să-şi amintească numai despre acele afaceri care prosperau în viziunea lui despre viitor.

De asemenea, i se părea că un bun avocat l-ar putea ajuta să obţină contravaloarea corespunzătoare pentru terenul pe care îl vânduse cu credinţa că doar îl concesiona. Cu siguranţă că un om bolnav trebuie să aibă anumite drepturi.

Planurile îi clocoteau în minte, în ciuda spuselor lui Blandar. *Ce se poate înămpla când voi deschide poarta?* Aşa gândea.

Totuşi, cu degetele pe poartă, încă mai ezită. Amurgul se adâncea treptat Prinse curaj — şi împinse. Poarta se deschise cu un scârţâit. Marriott păşi, în aşteptare. *Orice ar fi,* — îşi spuse — *o să fie doar în mintea mea.*

Mai făcu vreo doisprezece paşi spre treptele verandei, şi atunci zăbovi dezamăgit. Oare nu-i de vină sugestia *post-hipnoză* pe care mi-a dat-o?

Se întoarse pe jumătate; şi un picior se ridică uşor în aer. Şi înţepeni în poziţia aceea. Un corp gol de femeie zăcea sub tufe, lângă poartă. Judith.

În semiântuneric, silueta ei se profila ciudat, fiecare parte din corpul ei apărea clar. Faţa îi scânteia de o lumină lăuntrică. Un obiect metalic, ieşind din inimă, sclipea vizibil.

Bărbatul care zăcuse lângă ea se ridică brusc, cu o mişcare agilă, ca şi când ar fi fost mai uşor decât greutatea corpului său. Mult mai uşor sau *mult* mai puternic. Sări către Marriott, părând să se ridice brusc în picioare, ca o pisică. Se legănă până se opri cu graţie pe vârfuri. Apoi, Marriott întrezări ochii de un albastru

luminos, strălucitor şi chipul lui, lung şi îngust, asemeni corpului său. Toate astea dădeau impresia cuiva plin de însufleţire.

Felinarul din apropiere al străzii îşi revărsa lumina asupra străinului. Şi asta îi dădu posibilitatea lui Marriott să ştie că ceea ce se petrecea alături era... ireal.

Cuvintele veneau dinspre bărbat, dar gura lui nu se deschidea, iar buzele nu i se mişcau.

— Prin sinucidere, ea a creat un câmp de energie care m-a afectat şi pe mine. Şi aşa am fost toţi trei — tu, ea şi eu — prinşi într-un timp suspendat.

Marriott nu zise nimic, nu putea. Întregul dialog părea fără sens. Mai rău, brusc îşi dădu seama că nu auzise nici un sunet. Noaptea era liniştită. Numai câteva slabe ecouri veneau către el şi toate de la distanţă; o maşină îndepărtată, ciripitul unei păsări de noapte; o adiere stârnită prin copaci în capătul îndepărtat al curţii.

— De obicei — spuneau gândurile bărbatului în mintea lui — datorită marii capacităţi de control mental, o femeie mă accepta pe loc. E cu atât mai adevărat cu cât aceste tipuri umane străvechi nu sunt conştiente de procesele nervoase implicate. Judith începuse să mă accepte dar la momentul critic a avut o reacţie adversă profundă. Deodată, în mintea ei acest moment a căpătat imaginea unui viol. Mi-a smuls acul temporal şi s-a înjunghiat cu el. Fireşte că se gândea la tine când a murit, şi astfel eu sunt prins în capcană de două ori. Am încercat să o salvez proiectând-o înainte în timp, i-am recreat literalmente trupul într-o lume paralelă.

Gândul din mintea lui Marriott era că *el* ştia de ce se sinucisese Judith. Atitudinea *lui.* Descoperise în el sentimentul unui Marriott mai bun. În consecinţă, îşi fixă un etalon special pentru ea, şi în momentul violului îşi dădu seama că valoarea ei decăzuse sub nivelul lui Marriott şi-şi dădu lovitura mortală într-o tresărire de disperare.

Intuiţia lui se împlinise şi dispăru. Ulterior şi-a dat seama că n-a fost la înălţimea comunicării ce i se aruncase în faţă. Dar înţelesese un lucru: *Acesta era bărbatul vinovat de moartea lui Judith!*

În timp ce îşi dădu seama de asta, sări şi înşfăcă.

Prinse un vârtej!

Degetele se agăţară de trupul gol pe care îl simţea tare, ca şi cum muşchii de sub piele ar fi fost din metal. Cum încerca să-l ţină, mâinile lui, care erau tari ca piatra, îl loviră la încheietură de parcă i-ar fi rupt oasele. Marriott scoase un urlet de durere dar impulsul îngrozitor de a lovi, distruge şi schilodi, rămase ca un nod în el.

Violenţă dezlănţuită! Se năpusti înainte şi lovi cu toată forţa la faţă; îşi simţi pumnul gol pocnind în ea. Străinul ţipă şi se retrase, făcând un salt înapoi.

— Prostule! Gândul izbi puternic creierul lui Marriott. Am încercat să rămân aici destul de mult pentru a te elibera de acea lume complementară. Acum e prea târziu.

Bărbatul se retrase în întunericul de lângă casă. Se opri. Era puţin vizibil dar exista un reflex ce juca în faţa ochilor lui Marriott. A strâns tare din ochi, iar când i-a deschis, celălalt bărbat dispăruse.

Marriott se îndrepta clătinându-se spre locul gol, refuzând să creadă că nu era nimic acolo. Se agăţă de întuneric ca şi când acesta ar fi avut consistenţă, îşi pierdu echilibrul şi ajunse târându-se în genunchi şi cu mâinile adânc înfipte în iarbă.

Încet, fără tragere de inimă, acceptând plecarea şi începutul unei vagi conştiinţe încărcate de multe sensuri, care se treziseră în el, se ridică în picioare şi se îndreptă nehotărât spre uşa din faţă.

Cum o deschise şi păşi înăuntru, vocea lui Judith se auzi din camera de zi.

— Tu eşti, dragă?

Marriott simţi cum se relaxează... *Desigur,* gândi el, *aici mă aflu* şi aici voi fi de acum înainte, mulţumesc lui Dumnezeu. — Da, draga mea, strigă. Eu sunt.

Păşi înăuntru, închizând uşa după el.
